

JOHANNA I EL DR. FRANKL

FRANCESC MIRALLES

edebé

periscopiⁱ

**JOHANNA
I EL DR. FRANKL**

FRANCESC MIRALLES

JOHANNA I EL DR. FRANKL

edebé

© Francesc Miralles, 2023
www.francescmiralles.com
Representat per Sandra Bruna Agencia Literaria S.L.

© Ed. Cat.: Edebé, 2023
Passeig de Sant Joan Bosco, 62
08017 Barcelona
www.edebe.com

Directora de Publicacions: Reina Duarte
Editora: Elisenda Vergés-Bo
Disseny de la col·lecció: Book & Look
Fotografia de coberta: Shutterstock

1a edició, setembre 2023

ISBN: 978-84-683-6393-6
Dipòsit legal: B. 4651-2023
Imprès a Espanya
Printed in Spain

Cualquier forma de reproducción, distribución, comunicación pública o transformación de esta obra solo puede ser realizada con la autorización de sus titulares, salvo excepción prevista por la ley. Diríjase a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necesita fotocopiar o escanear algún fragmento de esta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

El món no desapareixerà perquè hi ha massa humans, sinó perquè hi ha massa inhumans.

PROVERBI JUEU

Índex

1. L'home de les ulleres.....	11
2. La capsa verda	15
3. El dilema.....	17
4. Quin sentit té, tot això?.....	21
5. Abans estava cec i ara hi puc veure.....	27
6. Cafè Hawelka.....	31
7. La llibertat última	35
8. Notícies del front	39
9. L'hora de les bombes.....	43
10. Desafiar la por.....	49
11. El doctor i l'ànima	53
12. El llarg viatge.....	57
13. No hi ha dues vides iguals.....	63
14. El trasllat del pare	67
15. La cantina russa	69
16. A la catedral	73
17. El més valent dels homes.....	77
18. La tornada a Viena	83
19. Una conversa difícil	87
20. Aquest tren no és un tren qualsevol.....	91
21. El retrat	95

22. Revelació al Naschmarkt	99
23. Carta al més-enllà	103
24. Tarda de Nadal	105

1. *L'home de les ulleres*

Mentre esperava a la barra del Cafè Mozart, la Johanna es mirava nerviosa les sabates. S'havia posat tres parells de mitjons per compensar que eren massa grosses. No n'havia pogut aconseguir d'altres. Tot i que les havia netejat a consciència, es notava que eren velles, igual que el vestit de lli que li havia deixat la veïna.

L'encarregat li havia promès que de seguida faria la prova, però des de llavors havia passat tanta estona que l'aspirant a cambrera es temia que s'hagués oblidat d'ella. Per distreure l'angoixa, va fixar la mirada en un diari que descansava sobre el marbre.

El *Wiener Kurier* de l'11 de desembre de 1948 informava dels gairebé cent ferits en accidents de trànsit a causa de les fortes gelades a la capital d'Àustria. Els seus ulls clars van baixar fins a la filera inferior d'anuncis. Sabia que res del que allà s'oferia estava al seu abast, però li agradava somiar.

—Senyoreta Müller —va dir una veu estrident.

Espantada, va alçar el cap mentre se li encenien les galtes. L'encarregat acabava de deixar sobre el marbre una safata amb dues tasses de cafè i una gerreta de llet.

—Són per a la primera taula a l'esquerra de la porta. No faci esperar els senyors.

Seguida per aquell homenot gras, que no semblava haver passat una guerra, la Johanna va avançar insegura. Sostenia la safata amb les puntes dels dits, tal com li havien ensenyat. Mentre es dirigia a fer el seu primer servei, va admirar de reüll les estovalles blanques i els elegants sofàs entapissats.

La clientela estava formada per homes de negocis que devoraven els diaris, oficials nord-americans i alguna família que potser havia fet fortuna amb l'estraperlo.

La Johanna es va afanyar a anar cap a la taula on iniciaria el dia de prova. Estava ocupada per dos clients vestits de manera impecable que xerraven amb expressió seriosa. El més vell revisava un plec de fitxes mentre escoltava un home amb ulleres que ja en devia tenir més de quaranta.

El cor li batejava molt fort quan va arribar a la seva destinació, instants abans del desastre.

Un nen petit, sorgit del no-res, va passar tot just llavors per davant seu i ella va perdre l'equilibri. I sense poder-ho evitar, la safata va davallar com el *Titànic*, i va tirar per la borda una de les tasses de cafè.

Abans de trencar-se a terra, una onada de líquid fosc va escaldar la camisa blanca de l'home de les ulleres, que va fer un bot cap enrere.

Com si tot el servei hagués presenciat aquella desgràcia, un munt de mans amb tovallons es van atansar a la taula per intentar posar remei a allò que ja no en tenia.

Tremolant de cap a peus, a la Johanna no li sortien les paraules. Per compensar-ho, la veu de l'encarregat va esclatar com un tro:

—Estúpida! Fot el camp ara mateix!

Malgrat la desgràcia, va agrair ser a dues passes de la porta. Almenys s'estalviaria la humiliació de desfilat davant de tota la clientela.

En sortir al carrer, la va rebre una ràfega de fred gelat. Caminant amb aquelles sabates massa grosses —les úniques que tenia—, de sobte va sentir que li fallaven les forces. Es va deixar caure sobre una jardinera nuai, amb la cara entre les mans, va començar a plorar.

Els gemecs li brollaven de dins com un riu de dolor sense final.

Fins que va notar un pes lleuger a l'espatlla que va fer que s'aturés.

Era una mà.

En obrir els ulls plens de llàgrimes, va descobrir, avergonyida, que era l'home de les ulleres. El mateix a qui havia desgraciat la camisa estava ara ajupit al seu costat.

—No pateixis per la camisa —li va dir ell amb un to de veu suau—. Me la faré netejar i, mentrestant, en tinc una altra.

La Johanna no podia parar de plorar. Li hauria volgut cridar que potser ell tenia una altra camisa, però ella no tindria una altra oportunitat d'aconseguir feina per portar diners a casa. Havia arruïnat la seva única salvació.

—La vida fa fàstic —li va sortir del cor dir-li—. Gràcies per ser tan amable amb mi, però el món és un lloc horrible on no val la pena...

En aquest punt va sanglotar, i l'home de les ulleres va preguntar:

—Què és el que no val la pena?

—Viure.

Ell va sacsejar el cap lleument, desaprovant aquelles paraules. Tot i el fred extrem que havia buidat els carrers, no semblava tenir pressa per marxar. Amb aquell mateix to de veu, amable i pacient, li va preguntar:

—Quina edat tens?

—Acabo de fer setze anys.

Com a tota resposta, va treure una targeta de la butxaca interior de l'abric i la hi va donar.

—Vine dilluns a la tarda. T'estaré esperant en aquesta adreça.

La Johanna va respirar fondo, sense entendre res del que passava. Finalment es va atrevir a dir:

—Que em donarà feina, potser?

L'home de les ulleres va fer un somriure trist abans de contestar:

—No, però potser et donaré una cosa millor.

Dit això, va tornar al cafè on devia esperar-lo l'home gran. La Johanna va mirar encuriosida el nom que constava a la targeta que acabava de rebre: *Dr. Viktor Frankl*.